

ת"פ 15972/05/13 - מדינת ישראל נגד יוסף לוקשינסקי

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 15972-05-13 מדינת ישראל נ' לוקשינסקי

בפני כב' סגן הנשיאה, שמעון שטיין
מדינת ישראל
נגד יוסף לוקשינסקי

החלטה

רקע וטענות הצדדים

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום ביום 5.5.13, במסגרת ת.פ. 15972-05-13 בגין עבירות של החזקת אגרופן או סכין למטרה לא כשרה, עבירה לפי סעיף 186 (א) לחוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") וכן עבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין וזאת בגין אירוע שהתרחש ביום 13.9.11.

ביום 8.1.13, הוגש כתב אישום כנגד הנאשם, במסגרת ת.פ. 14653-01-13 בגין עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע, עבירה לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין וכן בגין עבירת גניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין וזאת בגין אירוע שהתרחש ביום 30.1.13 (להלן: "**תיק ההתפרצות**").

2. בדיון שהתקיים לפניי ביום 9.3.14 העלה ב"כ המבקש טענת הגנה מן הצדק, בשל פיצולו של כתב אישום לשני תיקים. לטענת ב"כ הנאשם, הנאשם נחקר בגין העבירה ביום 3.1.13 במסגרת חשד לעבירות בתיק ההתפרצות וגם על העבירות נשוא כתב אישום זה. המאשימה החליטה בתחילה להגיש נגדו כתב אישום רק בתיק ההתפרצות, ומספר חודשים לאחר מכן, ביום 5.5.13 הוגש נגדו כתב אישום דנן.

3. לטענת הנאשם, בעניינו קיים אינטרס ההסתמכות של הנאשם, המדינה החליטה להגיש נגדו כתב אישום אחד ולא ביקשה לתקן את כתב האישום ולהוסיף עבירות ולאחר שהנאשם הודה בתיק

ההתפרצות, הוחלט להגיש נגדו את כתב האישום בתיק שלפניי. עוד לטענתו, משנפגע אינטרס ההסתמכות של הנאשם, הרי שיש לבטל את כתב האישום בתיק שלפניי שכן ישנה פגיעה בזכות להליך הגון.

עוד לטענת הנאשם, כתב האישום אינו מגלה עבירה, הנאשם היה באולם אירועים, שבתוכו הוא מחזיק סכין של האולם, הוא לא הביא את הסכין מהבית ומשכך לא התקיימה עבירה של החזקת סכין. ובאשר לעבירת האיומים, היה ולא יבוטל כתב האישום, עבירה זו תתברר במסגרת הדין.

4. לטענת המאשימה, יש לדחות את טענת הנאשם. הנאשם נחקר ביום 3.1.13 בגין סדרת עבירות, בין היתר נחקר גם לגבי האירוע הנוכחי ומסר גרסתו. אין מדובר באירועים הקשורים אחד בשני, המשטרה ניהלה חקירה נפרדת בכל הנוגע לשני האירועים, המתלונן זומן פעם נוספת ונחקר והנאשם נחקר בנוסף על האירוע הזה. כל חקירה המשיכה במסלול נפרד והנאשם היה מודע לכך.

באשר לטענה שכתב האישום אינו מגלה עילה, הרי שהסכין הוחזקה מחוץ לכותלי הבית ומכיוון שהעבירה המרכזית היא איומים באמצעות הסכין, יש אחזקה למטרה לא כשרה.

דין והכרעה

5. אקדים המאוחר ואציין כי החלטתי לדחות את טענות ב"כ הנאשם.

6. צירוף אישומים בכתב אישום אחד מותר אם הוא מקיים את התנאים המפורטים בהוראת סעיף 86 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ"), שקובעת כדלהלן:

"מותר לצרף בכתב אישום אחד כמה אישומים אם הם מבוססים על אותן עובדות או על עובדות דומות או על סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת; בצירוף אישומים כאמור מותר, על אף כל דין אחר, לצרף לאישום בבית משפט מחוזי גם אישום בעבירה שאינה פשע."

7. ככלל, מטרת צירוף אישומים וצירוף נאשמים נועד לייעל את ההליך. צירוף כזה מאפשר שמיעת כל העדים הנוגעים לאותה פרשה על ידי מותב אחד. יתרה מכך, מעבר ליעילות המושגת בדרך זו, הדבר מביא למתן החלטה אחת לגבי כל הפרשה ומונע אפשרות של החלטות סותרות וממצאים מנוגדים שייקבעו על ידי הרכבים שונים. עמד על כך השופט י' קדמי בספרו **"על סדר הדין בפלילים"**, חלק שני, (תשס"ג-2003) בעמ' 687:

"כל עוד אין בכך משום פגיעה בהגנתו של הנאשם, המגמה היא להותיר על כנם צירוף אישומים ובמיוחד צירוף נאשמים, בהתחשב בכך שהדבר תורם תרומה חיובית וממשית הן

ליעילות הדיון והן לעשיית הצדק: ליעילות הדיון - בכך שעדים נשמעים פעם אחת ובחבילה אחת; לעשיית צדק - בכך שניתן פסק דין אחד החורף משפט אחד לכל המעורבים, בעקבות קביעת עמדה אחת באשר לכוחן של הראיות."

8. בית המשפט העליון בפסיקותיו, נתן פרשנות מרחיבה לכל אחת מהחלופות המאפשרות צירוף אישומים. נקבע, כי "**המחוקק כיוון לכך שפרשה עובדתית אחת לא תפוצל**" (הדגשה שלי ש.ש.) (ע"פ 866/95 סוסן נ' מדינת ישראל, פ"ד נ (1) 813), עוד נקבע כי לא רק שאין הדבר פגום, אלא זהו המצב הרצוי וכי לבירור האישומים במאוחד, יתרונות בולטים, משיקולי יעילות והיכולת להגיע לחקר האמת. (בג"צ 5283/98 ג'ומעה חדר נ' בית המשפט המחוזי בירושלים ואח', פ"ד נה (3), 721). (להלן: "חדר").

בתי המשפט אישרו איחוד אישומים, במספר תיקים חרף פערי זמן ומקומות, אך בכל הנוגע לסדרת מעשים דומים (כך למשל, ע"פ 6112/04 עובדי נ' מ"ד, תק-על 2005(1), ב"ש (ים) 2118/99 מ"י נ' חושיה, ניתן ביום 2.3.99).

9. כמו כן, בתפ"ח (ת"א) 1060/06 מ"י נ' טיוטו, תק0 מח 2006 (3) 10887 נקבע כי העובדה שהתשתית הראייתית לאישומים שונה היא, אין בכך כדי לשנות מן המסקנה לפיה עסקינן במעשים דומים או בסדרת מעשים דומים ואין בכך כדי להפוך את האישומים למנוכרים האחד למשנהו.

10. בעניינו, לא ניתן לקבל את גישת הנאשם לפיה ניתן לראות בכלל המעשים המתוארים בכתב האישום כסדרת מעשים שקיים ביניהם חוט מקשר אשר יכול להפוך אותם לפרשה כוללת אחת, העובדה כי הנאשם נחקר במסגרת חקירה אחת על שני אירועים אינה מעלה ואינה מורידה לעניין האפשרות להגיש שני כתבי אישום נפרדים.

11. בעניין חדר נקבע כי:

"בהיעדר בסיס ממשי לקיום חשש שבירור האישומים במאוחד עלול לפגוע בהגנת הנאשם, אין בית-המשפט שועה לטענה כי בעצם צירופם של אישומים המבוססים על עובדות דומות יש כדי "להשחיר" את פני הנאשם ולפגוע בסיכויו שגירסתו ביחס לאישום זה או אחר תזכה לאמונו של בית-המשפט. מן הבחינה הזאת פרשתנו אינה יוצאת-דופן. משפטו של העותר אמור להתברר בפני שלושה שופטים של בית-המשפט המחוזי, וחזקה על השופטים - כיד מקצועיותם וניסיונם - שידעו להכריע בדבר עצם אשמתו של העותר ומהותה, בכל אחת מן הפרשיות, על יסוד התשתית הראייתית שתונח לפניהם."

12. בעניינו, הפוך הדבר, העובדה כי המדובר בשני אירועים שונים, רחוקים זה מזה ואשר העבירות המיוחסות לנאשם שונות בתכלית, עיון ברשימת העדים מעלה כי אין כל חפיפה בין העדים ונראה כי

דווקא צירוף האירועים והגשתם כמקשה אחת יש בהם כדי להשחיר את הנאשם ומשכך, החלטת המאשימה שלא לאחד את כתבי האישום בדין מקומה.

13. באשר לטענת ההגנה מן הצדק, בספר "**הגנה מן הצדק**" של ישגב נקדימון, (מהדורה שנייה, 2009, עמ' 331-333), עולה מהות ההגנה מן הצדק מפני כפל הדין הפלילי:

"על-פי המצב המשפטי דהיום, עומד לנאשם שביל הגנה נוסף מפני כפל הדין הפלילי, גם כשאינ מתקיימים יסודותיהן של טענות ההגנה "כבר נשפטתי", "סיכון כפול" ו"מעשה בית דין". שביל הגנה זה, הנובע מדוקטרינת ה"הגנה מן הצדק", עשוי להביא לביטול כתב אישום נוסף כנגד אדם אשר כבר נחשף להליך פלילי קודם בגין אותו עניין, ושהבאתו החוזרת בפלילים תעלה כדי שימוש לרעה בהליכי משפט וסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית...

חובות האמון וההגינות המוטלות על רשויות התביעה מחייבות אותן - בבואן להחליט אם לשוב ולהעמיד את פלוני לדין בגין אותה מסכת - לשוות לנגד עיניהן שיקולים נוספים מעבר לאינטרס שבמיצוי הדין עם העבריינים. אם לא עשו כן, על בית-המשפט לבצע את איזון האינטרסים בהפעילו ביקורת שיפוטית על החלטתה של התביעה". (הדגשות שלי ש.ש.)

14. עקרון הסיכון הכפול, אוסר על המאשימה, היא המדינה, לבצע ניסיונות חוזרים ונשנים להרשיע אדם בעבירה המיוחסת לו על רקע תשתית עובדתית מסוימת.

15. בעניינו כאמור, אין המדובר בשאלות עובדתיות או משפטיות זהות, כך שגם החשש להכרעות סותרות אינו יכול לעמוד בעניינו. אין המדובר בתיקים שונים הנסבים על סוגיה אחת, אין המדובר בעניינו של אדם המובא בפני מספר שופטים או בניהול שני הליכים שונים בגין אותה מסכת עובדתית.

16. טענת ההגנה מן הצדק עוגנה על-ידי המחוקק בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 אשר קובע כדלקמן:

"הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

17. המבחנים המרכזיים לקבלת טענת הגנה מן הצדק נקבעו, בע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד נט(6) 776 (2005):

"שאלת החלטה של הגנה מן הצדק על מקרה נתון טעונה בחינה בת שלושה שלבים: בשלב הראשון על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שנקטו בעניינו של הנאשם

ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו. בשלב השני על בית-המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות... בשלב השלישי, מששוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב-האישום."

18. יישום המבחנים האמורים בעניינו מעלה כי לא התקיימו התנאים לקבלת טענת הגנה מן הצדק, הפגם העיקרי אותו העלה ב"כ הנאשם הינו כי הנאשם נחקר במסגרת אותה חקירה על שני אירועים שונים ותחילה הוחלט להגיש נגדו כתב אישום רק בגין האירוע המאוחר, ואולם, טוענת המאשימה ובצדק, כי החקירה פוצלה לשני אירועים שונים, כמו כן, הנאשם נחקר בשלב מסוים בגין האירוע נשוא כתב אישום זה. אין המדובר באירוע מתמשך בגינו נאלץ הנאשם לנהל שני הליכים מקבילים. כמו כן, גם אם הייתי נכון לקבל את הטענה כי ראוי היה לקיים שתי חקירות נפרדות, הרי שתחושת הצדק וההגינות המשפטית בעניינו, נוטה דווקא לפיצול כתבי האישום ומחייבת לאפשר לנאשם לנהל שני הליכים שונים, על מנת שלא יושחרו פניו בפני בית המשפט. העובדה כי הנאשם הגיע להסדר טיעון בתיק ההתפרצות אין בה כדי למנוע מהמאשימה להגיש כתב אישום בתיק זה, בייחוד בשים לב לעובדה כי המדובר במסכת עובדתית ומשפטית שונות בתכלית מתיק ההתפרצות.

19. בכל הנוגע לטענת הנאשם כי העבירה של החזקת סכין איננה מגלה עילה, בשלב זה דין הטענה להידחות, יש לבחון את הטענה לאחר שישמעו העדים בתיק ובמסגרת הכרעת הדין.

סיכום של דבר:

20. הבקשה לביטול כתב האישום בעילה של הגנה מן הצדק נדחית.
21. הבקשה למחיקת העבירה של החזקת אגרופן או סכין למטרה לא כשרה נדחית.
22. ייקבע לדין הוכחות ליום 10.2.15 בין השעות 08:30-11:30.
23. המזכירות תזמן לדין את עדי תביעה 1-4 והמאשימה תוודא התייצבותם מבעוד מועד.
24. באם ברצון הנאשם לזמן עדים למועד זה באחריותו לעשות כן.
25. במועד זה תשמע פרשת התביעה, פרשת ההגנה וכן יישמעו סיכומים בעל פה.

ניתנה היום, א' ניסן תשע"ד, 01 אפריל 2014, בהעדר

הצדדים.